

Kroniek van een ongeborn renner – 9

Aan de kant van de weg stond een jongetje. Alleen Geert en ik hadden het gezien.

Welke Geert ?!

Die van het groot verzet, waarvoor een Europees onderzoeksproject is gestart ter ontwikkeling van een nóg grotere versnelling ?

Of de Geert die zich als een berggeit met de besten naar boven slingert edoch zich halfweg de helling parkeert ?

Of de Geert met de blondwuivende manen, de jonge Halfgod van het Oeselgemse wielerheir ?

Onderbreek me niet !!

Het jongetje stond halfverscholen achter de hoek van een boom.

Hahaha ! De hoek van een boom, die is goed...

Een boom is toch niet vierkant ?!

De boom was vierkant gesnoeid. Heel vakkundig, en een idee van de vader, die – bekend als onvermoeibaar effenlegger – voor zijn zoontje graag een proper observatiepostje opzetten wou.

Het jongetje droeg een blauwzwart gestreept T-shirtje, en een glanzend zwart shortje. Op zijn neus stond een confitureglazen briljetje met roze doorschijnend montuur. Zijn voeten staken in maagdelijk witte turnsletsjes, met beige kousjes tot halfweg knoesels en knieën opgetrokken. Het jongetje zag er even onnatuurlijk uit als zijn omgeving.

Het jongetje keek, en had gezien. En het jongetje wist.

Méer dan ikzelf. Het jongetje weet wat ik nooit vragen durfde : hoe doét een renner dat toch, zijn water maken met een bretelbroek aan met zúlke pijpen, en daarboven een rennerstrui waarvan de rits maar tien centimeter onder de kin opengaat ?

Aan de Vierschaar aangekomen, gooide ik vlugvlug mijn fiets tegen de muur, spurte naar het toilet, en deed wat ik al die tijd moest maar niet had gekund. Alles ging snel, en toen ik de gelagzaal binnen ging, had niemand iets gezien, niemand iets gemerkt. Ook het jongetje niet, dat vlak achter mij het café binnen sloop.

---ooOOOooo---